

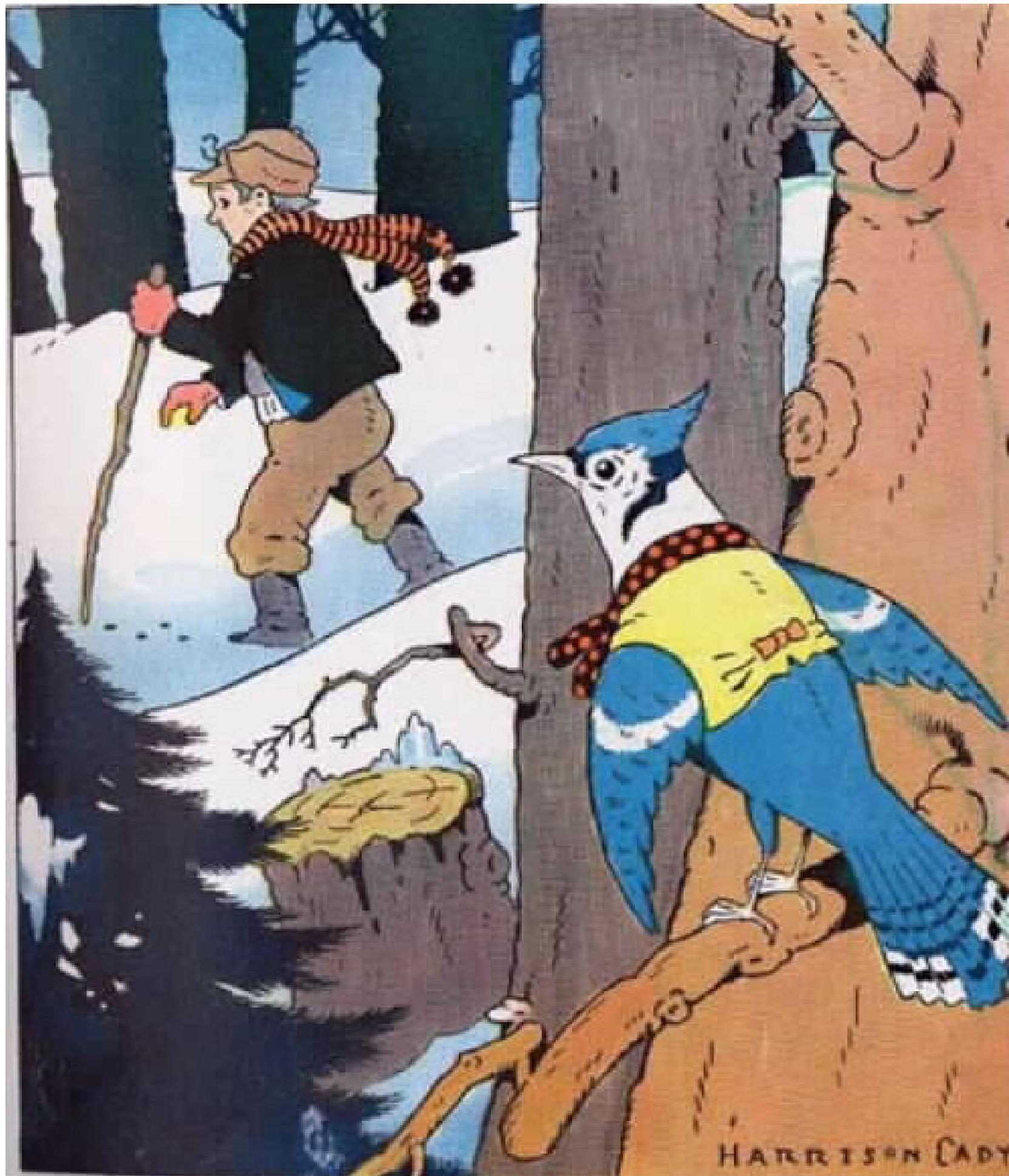
שלושה דובים

תורנטון בורגס
הריסון קדי

משהו מוזר התרחש.
מישהו שיחק עם דליים
באזור החווה ויוסי, בנו של
החוואי, החליט לחקור. כל
אזור היער הירוק היה עדיין
מכוסה בשלג והוא מצא
עקבות רגליים. עכשיו הוא
עקב אחריהם. הוא רק לא
ידע שמישהו עוקב גם
אחריו. זה היה סמי התוכי.
סמי אוהב לצפות בשכניו.
אילו הצלחתם לשכנע את
סמי התוכי שיספר על
שכניו, הייתם שומעים
הרבה דברים מעניינים ומפתיעים.

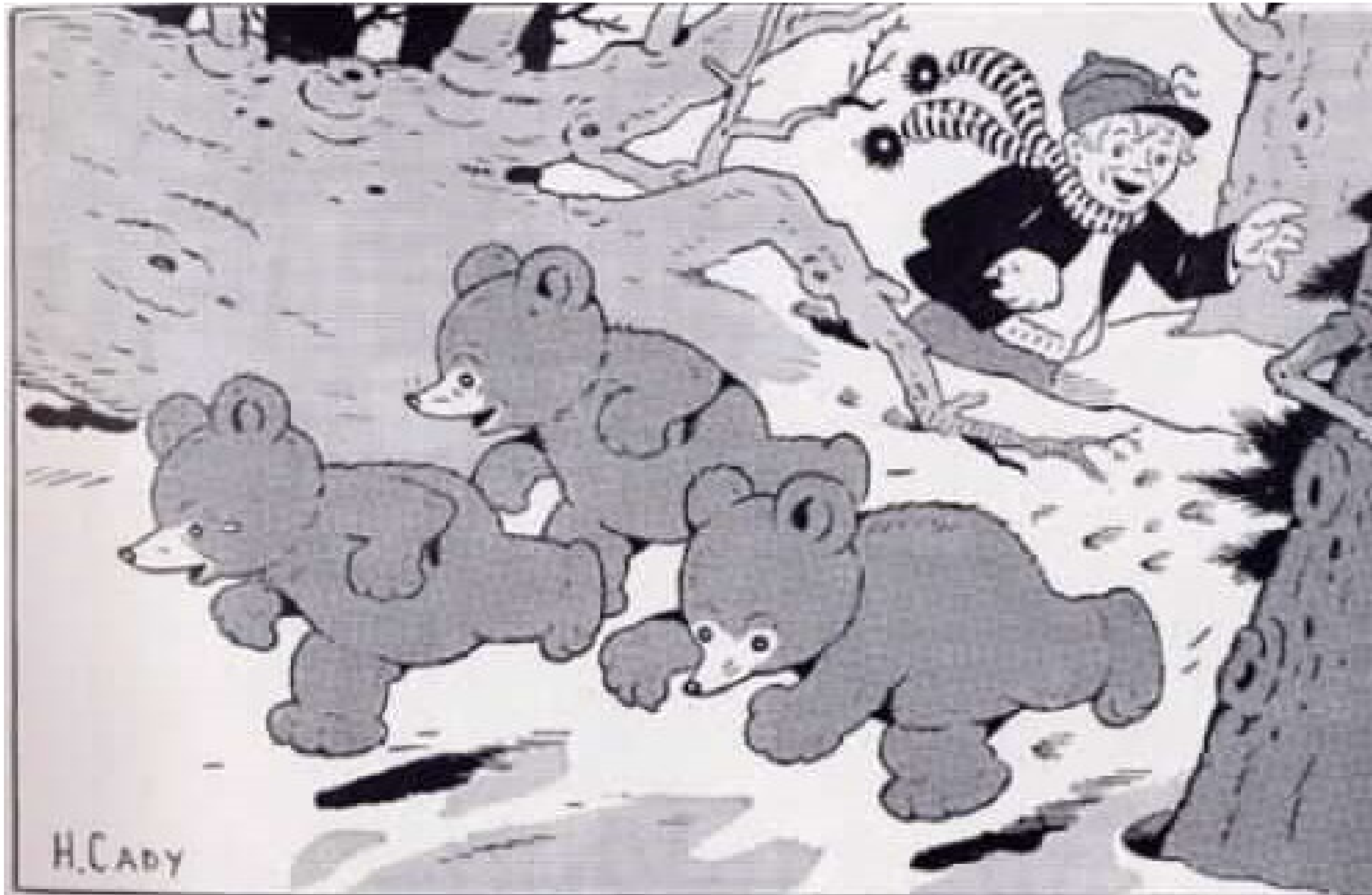
בשקט, בשקט התעופף סמי מעץ לעץ
אחרי יוסי. אין לשון קשקשנית יותר מזו
של סמי בכל היער הירוק. אבל אף אחד
לא יכול לנוע יותר בשקט מאשר סמי,
כאשר הוא עוקב אחרי שכניו. הוא עף
וגיחך ללא קול. הוא ידע של מי העקבות
האלה.

הוא ידע מי שיחק בדליים
אלה ומי שתה את שרף
המתוק שבהם, והפיל אותם
על הארץ. הוא רצה מאוד
לראות מה יקרה, כאשר יוסי
יגיע לאלה שהשאירו עקבות
בשלג.

יוסי הלך לאט. הוא שם רגל
אחרי רגל בזהירות, כדי לא
להרעיש. הוא הזיז בעדינות
ענפים שעמדו בדרך והשגיח
שהם לא ישברו ברעש גדול.
בסוף הוא הגיע לעץ זקן
שמונח היה על הארץ.

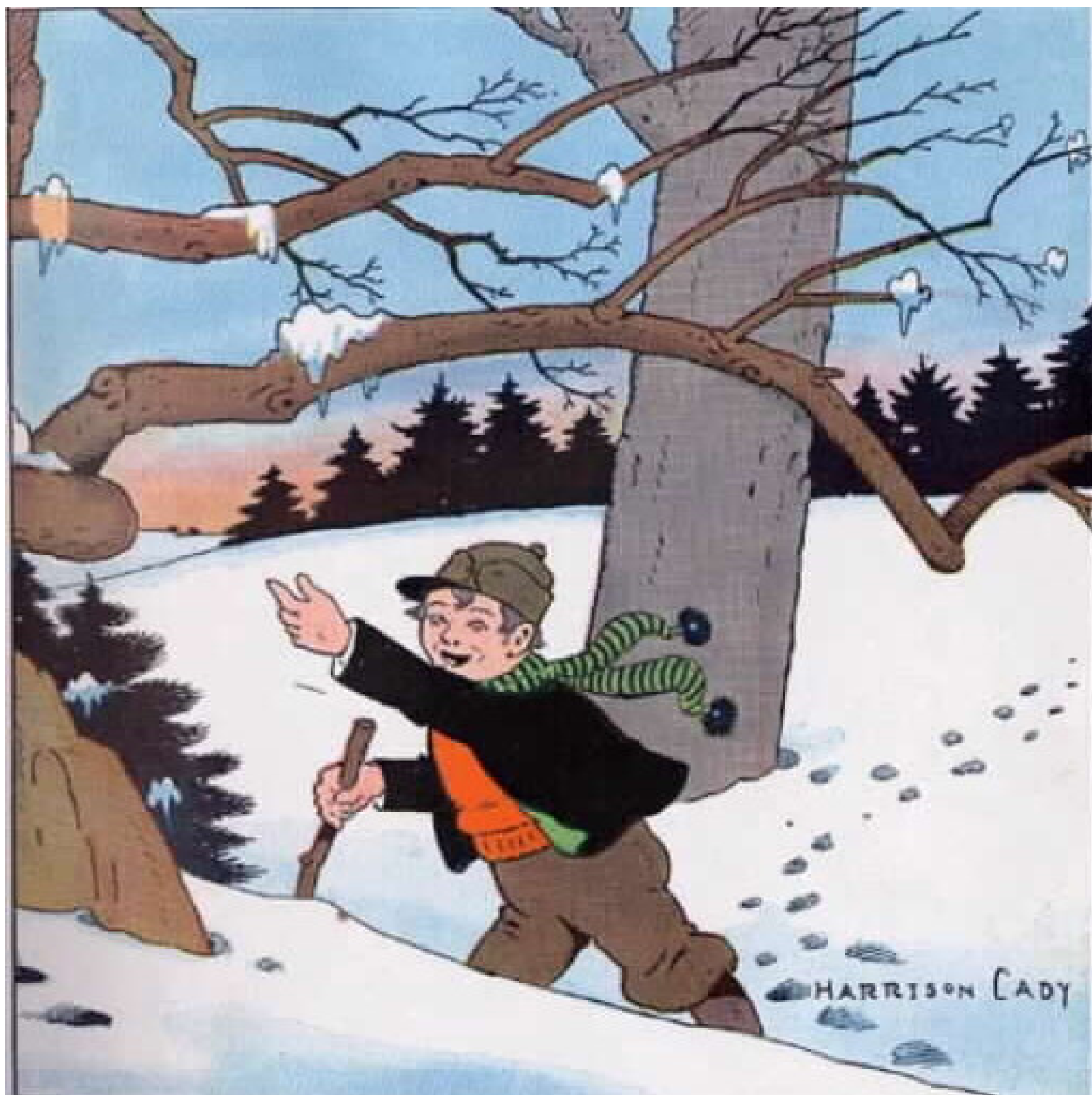
העקבות הובילו סביב שורשי העץ וברגע שהתחיל ללכת אחריהם בא פנים מול פנים של
דוב צעיר. סמי התוכי כמעט ופרץ בצחוק למראה פניהם של שני אלה. עד היום הוא עוד
לא החליט מי היה מופתע יותר.

שניות אחדות יוסי והדוב
הקטן עמדו כמו מאובנים
ורק הביטו זה על זה. הדוב
הצעיר התאושש ראשון. הוא
הסתובב פתאום והתחיל
לרוץ. כדי שיברח מהר יותר
יוסי התחיל לצעוק עליו.
לצליל קולו נשמע פתאום
רעש בין שיחים. מצדו השני
הופיעו עוד שני דובים
צעירים, המנסים להתחרות
מי מהם ירוץ מהר יותר. יוסי
נתן עוד צעקה. הדבר היה
כל כך בלתי צפוי שלרגע
אחד הוא נבהל לא פחות
מגורי הדובים הקטנים.

אך זה היה רק לרגע. ואז הוא התחיל
לצחוק. הוא צחק וצחק כי הדובים
הקטנים נבהלו נורא. הם עשו בדיוק
מה שלימדו אותם לעשות בעת סכנה
- לרוץ ישר לעץ. הם רצו שלושתם
לאותו העץ ושם ניסו לטפס עליו מהר
כמה שרק אפשר. אבל בבהלה שלהם
הם הפריעו זה לזה. הם ניסו להידחף
זה לצד זה ולטפס זה על זה.

כל אחד רצה לעלות על הענף הגבוה ביותר. וכל הזמן הם יללו כי היו אלה שלושה דובונים מפוחדים מאוד. ואיזה מראה מצחיק היה זה. יוסי צחק וצחק.. אך פתאום צחוקו נפסק.

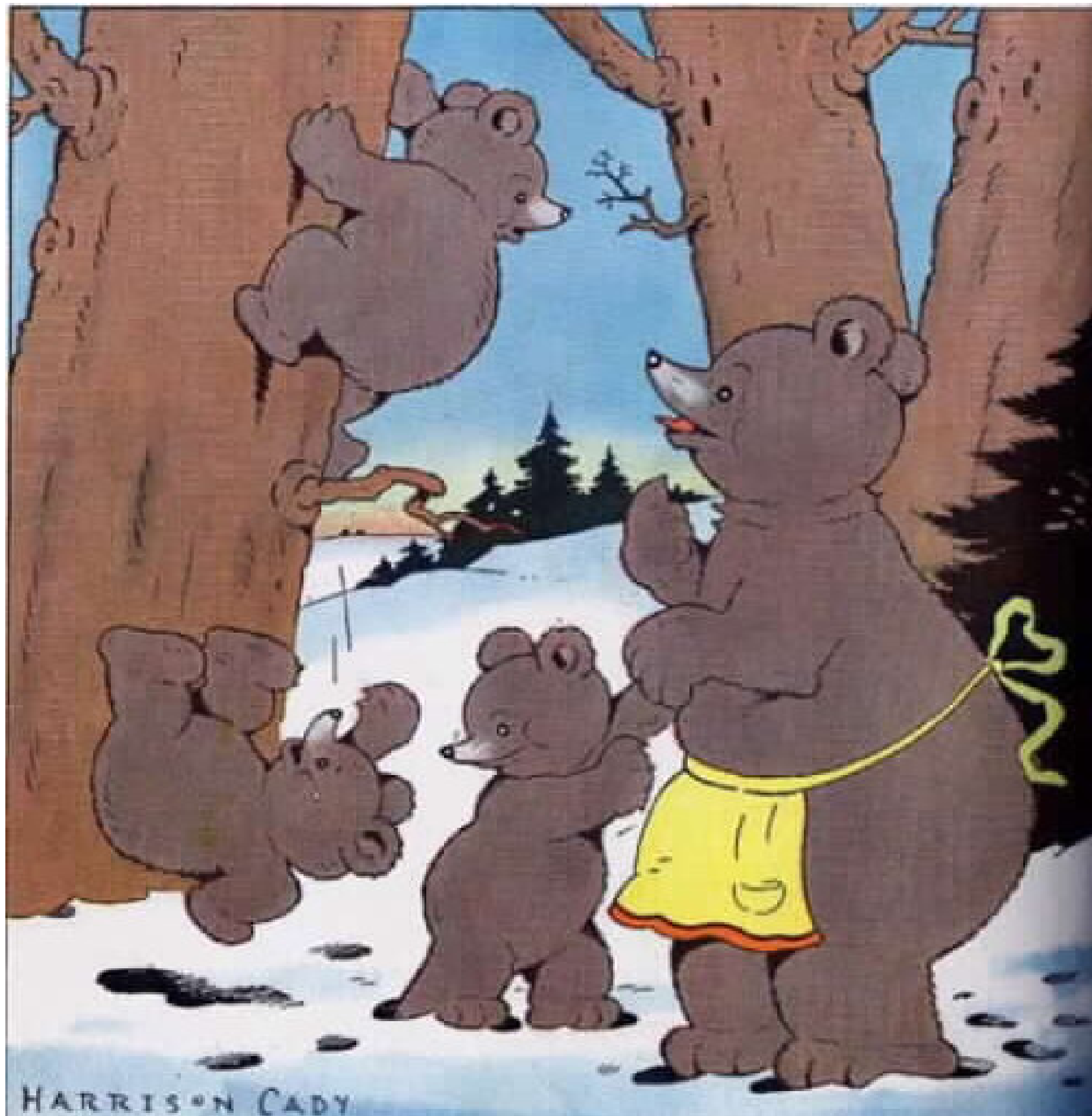

ללא כל אזהרה נשמע קול
עמוק, חזק ומפחיד
"ווף..ווף..ווף". מתוך השיחים
יצא פתאום דוב ענק, בעל
עיניים מפחידות, שיניים חדות
וקול איום. זו הייתה אמא
הדובה וליוסי הקטן נראתה
גדולה כמו פיל.
יוסי לא זז. הוא פחד כל כך
שלא יכול היה לזוז. עיניו
כמעט יצאו מארובותיהן והוא
חדל לצעוק כי לא יכול היה
להוציא קול. אמא דובה רצה
ישר אליו תוך השמעת נהמת
אימה. היא נעצרה רק כמה

צעדים לפניו והביטה עליו. הוא הסתכל עליה. סמי התוכי עצר את נשמתו. מה יקרה
עכשיו?

אפילו שלושת הדובונים שעל
העץ הפסיקו לילל. הם הביטו
למטה בהתרגשות.
כמה דקות עמדו כך, אמא
הדובה ויוסי בן החוואי. יוסי
ידע שאם יתחיל לברוח, הדובה
תדע שהוא מפחד ותתקוף
אותו מיד. הדובה המשיכה עוד
לנהום ואז הביטה אחורה, על
שלושת הגורים שלה. היא
עשתה כמה צעדים לכוון העץ
והביטה שוב על יוסי. הוא לא
זז ורק עקב אחריה בעיניו.

היא עשתה עוד צעדים לכוון העץ
שעליו ישבו הגורים שלה, ונתנה
עוד נהמה מאיימת. הדובונים,
שמחים לראות את אמם לידיים,
התחילו לרדת מהעץ. הם מיהרו כל
כך שלא ירדו עד הארץ אלא פשוט
נפלו זה על זה. "תומב.. תומב..
תומב.." הם נחתו לרגליה של
אמם.

יוסי נסוג אחורה. תחילה
רק הלך מהר וכשרק העז
התחיל לרוץ. הוא הביט
אחורנית, מעד, נפל על
הארץ, אבל מיד קם
והמשיך לרוץ.
"אווך!" נשם עמוק
כשראה שלא רודפים
אחריו. "אווך. עוד לא
פחדתי כך מעולם. אני
חושב שהדוב הזה האמין
שאינני מפחד, אבל באמת
פחדתי נורא."

**והמצחיק בכל זה הוא שאמא
הדובה גיחכה כאשר חשבה איך
הפחידה את הילד. הרי במציאות
לא התכוונה לתקוף אותו בכלל.**